

POL BECKMANN

NOVEL·LA

BARCELONA 2018

QUADERNS CREMA

Publicat per
QUADERNS CREMA
Muntaner, 462 - 08006 Barcelona
Tel. 934 144 906 - Fax. 934 636 956
correu@quadernscrema.com
www.quadernscrema.com

© 2018 by Pol Beckmann Branchadell
Aquest llibre ha estat negociat a través d'Asterisc Agents
© d'aquesta edició, 2018 by Quaderns Crema, S. A.

Drets exclusius d'edició en llengua catalana:
Quaderns Crema, S. A.

Il·lustració de la coberta de Leonard Beard

ISBN: 978-84-7727-601-2
DIPÒSIT LEGAL: B. 22 743-2018

AIGUADEVIDRE *Gràfica*
QUADERNS CREMA *Composició*
ROMANYÀ-VALLS *Impressió i relligat*

PRIMERA EDICIÓ *octubre de 2018*

Sota les sancions establertes per les lleis,
queden rigorosament prohibides, sense l'autorització
per escrit dels titulars del copyright, la reproducció total o
parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment mecànic
o electrònic, actual o futur—inclouent-hi les fotocòpies i la difusió
a través d'Internet—, i la distribució d'exemplars d'aquesta
edició mitjançant lloguer o préstec públics.

TAULA

U, 7 — Dos, 10 — Tres, 14 — Quatre, 18 — Cinc, 24 —
Sis, 29 — Set, 32 — Vuit, 36 — Nou, 39 — Deu, 42 —
Onze, 45 — Dotze, 50 — Tretze, 55 — Catorze, 58 —
Quinze, 62 — Setze, 68 — Dissset, 71 — Divuit, 75 —
Dinou, 83 — Vint, 90 — Vint-i-u, 96 — Vint-i-dos, 101
— Vint-i-tres, 106 — Vint-i-quatre, 111 — Vint-i-cinc, 114
— Vint-i-sis, 120 — Vint-i-set, 125 — Vint-i-vuit, 127 —
Vint-i-nou, 131 — Trenta, 137 — Trenta-u, 140 — Trenta-
dos, 142 — Trenta-tres, 147 — Trenta-quatre, 150 —
Trenta-cinc, 155

U

Per primera vegada, ella arribaria tard. En Bekman, assegut a la terrassa del bar més decadent de la ciutat, buidava la copa de cervesa. Amb la punta dels dits contra la superfície metàl·lica de la taula, repetia un motiu de semicorxeres. La mirada traçava panoràmiques: cinc segons d'esquerra a dreta, cinc segons de dreta a esquerra, intentant identificar, amb recança expectant, el moment en què ella havia d'aparèixer.

¿Com se suposava que havia d'actuar? Potser valdria més flagel·lar-se sense pietat. Agenollar-se, plorar desconsoladament, petonejar-li les sabates, perdona'm, sisplau, perdona'm. Així la culpa quedaria compensada per l'exhibició de penediment.

Però no era redempció, el que buscava. ¿I si li ho deia amb paraules dolces i cadència suau, revestint de tendresa els trams més delicats de la confessió? Li agafaria una mà, després l'altra, se les posaria als llavis. Li eixugaria les llàgrimes, ella deixaria de plorar, les boques ben a prop.

No, no i no! Això seria massa perillós i el desviaria del veritable objectiu. L'única opció que li quedava era cenyir-se a una estratègia de sobrietat comunicativa i distanciament emocional. Si havia triat el bar més decadent de la ciutat per explicar-li-ho tot, era per evitar la possibilitat d'una reconciliació. Cap concessió al sentimentalisme, cap porta oberta a una segona oportunitat. Seria l'única manera de no caure en la temptació del parany.

Va fer dos glops més de cervesa per foragitar l'evidència: estava a punt de renunciar a l'única font estable de felici-

tat que havia tingut mai. Era conscient, a més, que si es feia enrere—i encara hi era a temps—tot continuaria igual. Podia aconseguir que la Sofia no s'assabentés mai del que havia fet. I estava convençut que, encara que li digués la veritat, ella el perdonaria. Amb el penúltim glop de cervesa, va sentir l'impuls de canviar d'idea.

La percussió dels dits es va accelerar.

No trobaria cap plaer tan genuí com el de deixar-se absorbir per la Sofia, cap estímul tan poderós per viure. ¿Per què se n'allunyava, doncs? D'acord, tard o d'hora ella l'hauria acabat destruint, això ho tenia clar. ¿I no hauria estat un motiu més per sentir-se afortunat? Però la decisió estava presa—el ritme s'alentia de nou—i res no ho canviaria. En Dresden tenia raó: només sense ella sabia donar-li una nova direcció a la vida.

Feia vint minuts que la Sofia hauria d'haver arribat. ¿Era l'univers que li enviava un senyal d'última hora? En Bekman va mirar al cel. Quina ximpleria, va pensar. La copa era buida: posi-me'n una altra.

I, de sobte, ella. Entre la multitud, la seva figura rutilant avançava cap a la terrassa del bar més decadent de la ciutat. En Bekman va odiar aquell vestit verd, quatre centímetres per sobre dels genolls. Va odiar el somriure que es definia a mesura que s'acostava i que va fer trontollar la seva determinació. Va odiar el bar, els consells d'en Dresden, el fet que en Dresden hagués de tenir sempre raó. Va odiar la Laura, la responsable única del desastre. I, per sobre de tot, s'odiava a ell mateix.

La Sofia el va saludar amb tot de petons jogassers—com els va odiar, també!—que volien disculpar el seu retard. Es va asseure, va explicar que havia perdut l'autobús.

—Sofia—va mussitar en Bekman.

Ja al portal de casa, s'havia adonat que no duia la carte-

ra. Havia pujat i baixat les escales corrents. Encara havia vist com l'autobús se li escapava.

—Sofia.

Havia intentat perseguir-lo; de seguida hi havia desistit. S'havia mort de la ràbia. No suportava arribar tard, i menys encara quan quedava amb ell.

—T'he d'explicar una cosa.

La Sofia va callar. Pressentia el cataclisme: la respiració intermitent i les pupil·les dilatant-se. Tota ella li suplicava que no ho digués, no ho vull saber, atura't aquí. Però en Bekman no es va aturar:

—Fa temps que em veig amb una altra dona.

DOS

En Bekman va veure la Sofia per primer cop a la consulta del doctor Pescara. Des de la porta de la sala d'espera, uniformada amb una bata blau piscina, semblava a punt de dir alguna cosa: «Ja pot passar, senyor Bled», per exemple, i el tal Bled s'hauria aixecat amb un aire de neguit potser premonitori i hauria entrat al despatx del metge. La conversa amb ell hauria modelat tots els fets posteriors. La Sofia només hauria estat un element auxiliar en el procés, una frase d'introducció al drama o a la salvació del senyor Bled; a partir d'aquí, hauria caigut en l'oblit. Però tot s'havia de congelar en aquest punt, i el doctor Pescara i la seva consulta, i les quatre persones que hi seien en aquell moment del matí, i el senyor Bled amb aquella pal·lidesa anèmica, i la senyora Bled, que devia ser a la feina esperant que li truqués, van cedir el protagonisme a la Sofia, a punt de dir alguna cosa o no. En Bekman, des d'algun lloc que ella no hauria descobert mai, se n'acabava d'enamorar amb bogeria.

La Sofia no va veure en Bekman fins al cap d'uns dies, un dissabte al matí, passejant per un parc perifèric. De seguida s'hi va fixar.

En sentir-se observat, ell va girar el cap per forçar el creuament de mirades. Aquell vestit groc, sota el sol fulgurant, el va enlluernar. Li va adreçar el somriure més càlid que mai havien d'assolir els seus llavis; la Sofia—i aquí ell va notar que el cos sencer li bategava—l'hi va retornar.

Per fi en Bekman va copsar, amb una nitidesa que la comoció del primer dia li havia negat, cada detall del rostre que havia d'estimar per sempre. La boca era calcada a

la de l'Eulàlia, el seu amor d'adolescència, però la manera com mig aixecava el llavi de dalt quan somreia li recordava la noia del metro a qui, massa indecís per dir-li res, havia dedicat tres setmanes de penediment. Els ulls, cromàticament indefinibles, s'assemblaven molt als d'una actriu de pel·lícules de segona fila que en Bekman utilitzava sovint com a referent de les seves fantasies romàntiques i eròtiques. Els cabells, ondulats i d'un negre taxatiu, els havia somiat. Era un somni recurrent: veia una noia i la seguia, ansiós de saber-li la cara; travessaven carrers, tombaven cantonades i ella sempre decidia girar-se just quan en Bekman es despertava.

El nas era seu i només seu. Algun aprensiu li hauria re-
criminat un punt d'excés. Però, posada en context, aquella
quota d'imperfeció consolidava l'harmonia del conjunt.

—¿Vols que passegem?—li va dir en Bekman sense que
li tremolés la veu.

—M'encantaria.

I van recórrer els jardins, les escales de marbre, el pala-
lauet senyorial i el bosc d'alzines i pins. Van asseure's en un
banc, a la vora d'un estany líricament cobert de nenúfars.
Ella li va explicar que, fins feia uns dies, havia treballat a la
consulta d'un metge, però que ara volia recuperar la vella
aspiració de tocar l'oboè.

—¿I tu a què et dediques?

—Sóc escriptor.

—¿I escrius alguna cosa ara?

Ell li va oferir la mà i li va proposar de pujar al turó que
coronava el parc. A dalt, van jugar a sentir-se déus de la
ciutat conquerida. Fent trucs de perspectiva, en Bekman
la va sentir riure i va estar a punt de no saber-se contenir.
Però va pensar que no calia precipitar-se, que tindria tant
de temps com volgués.

—Ens tornarem a veure, ¿oi?—va preguntar la Sofia. Ell la va agafar pel braç i van córrer turó avall.

La segona trobada va tenir l'oficialitat d'una primera cita. En Bekman va arribar deu minuts abans de l'hora acordada. Ella ja hi era. El vestit era blau marí, paraula d'honor; el somriure, gairebé de disculpa:

—És que sóc massa puntual.

Havien triat un restaurant amb vistes a una cala imposable, de sorra daurada i obertura mínima. Les tovalles, del millor cotó, conjuntaven amb l'elegància impecable i servil dels cambrers. Els va tocar seure al costat d'una finestra des d'on van presenciar l'espectacle del sol engolit per l'horitzó.

—Tot sembla més bonic amb tu—va dir en Bekman, i ella li va agrair el compliment amb el primer rubor de la nit.

Quan els van portar la carta, van haver de fer un esforç per triar. Estaven tan concentrats l'un amb l'altre que gairebé els va semblar una intromissió. Els era igual si ostres o sopa de meló, si confit d'ànec o tataki de tonyina, si vi blanc o vi negre. S'haurien pogut passar hores al restaurant i marxar-ne sense adonar-se que no havien menjat res.

Tot anava tan bé que, al cap d'una estona, la Sofia es va sobresaltar:

—¿T'imagines que no ens haguéssim trobat l'altre dia?

—Estic segur que ens hauríem conegut igualment. Pel carrer, al metro, a la cua del supermercat, vés a saber on. A l'altra punta del món, potser.

—¿Penses que va ser el destí?

En Bekman va fer que no amb el cap.

—No crec en el destí. Però sí en raons més poderoses.

Van parlar de records i expectatives, explica'm coses de tu. La conversa fluïa amb una naturalitat impròpia d'un se-

gon contacte. Si hi va haver cap silenci, va ser per subratllar l'envergadura del moment. Cap dels dos tenia el més petit dubte que passarien junts, no només la nit, sinó la resta de la vida.

Al'hora de les postres, van adonar-se que s'havien agafat de la mà. «És com si flotés», va confessar en Bekman després d'acabar-se el sorbet de gerds. Ara se'ls feia insuportable la distància que els imposava la taula.

El cambrer, atent a la urgència, es va apressar a dur-los el compte. I la Sofia i en Bekman van córrer cap a la cala nocturna, fins al punt exacte, a dos metres d'una onada que ja s'enretirava, on s'havien de fer el primer petó.

TRES

Havia de ser una història d'amor de perfecció insòlita. Aquella primera nit, culminada amb pirotècnia i virtuosisme acrobàtic, marcaria la tònica de totes les nits que havien de venir. La passió i la tendresa se succeïen sense transicions d'apatia, avorriment o hostilitat. Van viure tantes experiències memorables que, més endavant, quan intentaven recordar una anècdota concreta, se'ls feia impossible ubicar-la amb exactitud en el temps. Era com si la seva relació no estigués subjecta a una cronologia lineal: els episodis que la componien s'entremesclaven i suprimien la noció de l'abans i el després. L'esclat dels matins sempre assolellats, les tardes d'inactivitat melindrosa, les nits incandescentes.

S'escapaven a cases rurals, es perdien en platges remotes, veïen sortir i pondre's el sol, s'amagaven sota la manta, visitaven ciutats estrangeres, passejaven agafats de la mà, i cada cantonada els servia d'excusa per demostrar-s'ho tot. «T'estimo», li va dir la Sofia un dia que tornaven a casa després d'haver-se passat la nit ballant; en Bekman li omplia la cara de petons, feliç perquè se li havia anticipat. Des de llavors s'ho deien cada dia, en cada situació possible. I aquesta rutina edulcorada, lluny de caure en la corrupció de l'abús, no feia més que reflectir la intensitat sincera dels seus sentiments.

Setmanes, mesos; la immunitat al desgast confirmava que el seu amor havia assolit una excel·lència que a tots els amors anteriors els havia estat denegada. La convivència intensiva no els va abocar mai a l'enfrontament o a la decadència. Van esquivar dubtes, desigualtats afectives, bifurcacions en el projecte comú, la fossilització de la ru-

tina, les absències sistemàtiques, trucades sense resposta, claus que de matinada no troben el pany, es pot saber on eres, marques de pintallavis, perfums forasters, em fa mal el cap, pèls a la dutxa, quants cops t'he de dir que abaixis la tapa del vàter. Ni una sola vegada van tenir la temptació de la disputa. Havien renunciat a l'efervescència de la reconciliació perquè era molt més plaent l'efervescència de la sintonia constant.

Tampoc no els amenaçaven estretores econòmiques o trajectòries professionals poc conciliables. En Bekman continuava amb la seva meteòrica carrera literària i la Sofia havia començat a tocar l'oboè en una orquestra de cambra. Aquestes ocupacions els permetien tenir prou temps lliure per destinar bona part del dia a gaudir de la companyia mútua i guanyar prou diners per preservar un ritme de vida que l'ànsia de compartir activitats havia accelerat. No es van haver d'enfrontar a les reticències familiars. Els pares de la Sofia, dignes autors d'aquella criatura meravellosa, van acollir en Bekman amb la devoció que corresponia a qui havia convertit la seva filla en la dona més feliç del planeta. Els visitaven sovint, llargues sobretaulas al jardí que la Sofia agraiïa amb el somriure indeleble de tenir al costat les tres persones que preferia. I en Bekman pensava: «Tant de bo els meus pares l'haguessin conegut».

A en Bekman li agradava tot d'ella, des dels trets estructurals de la seva personalitat—la dolçor, la vitalitat contagiosa, la rotunda falta de malícia—fins a les reaccions més espontànies. No s'havia lliurat a un sentiment tan categòric des de l'adolescència. Ja feia anys que només s'enamorava de dones que estaven fora del seu abast. Això li estalviava conèixer-ne una faceta oculta que, de ben segur, l'hauria decebut i dissuadit d'estimar-les: un secret horrible, una sospita de bogeria, una afició extravagant, una petita tara,

pudor de peus, com li pot agradar aquest tipus de música. El turmentava no saber mantenir una relació convencional amb cap dona, i ja només s'hi apropava en casos d'urgència; després d'una primera nit, s'amagava uns dies a casa, desconnectava el telèfon i ampliava la llista de carrers i locals per on no havia de passar mai més. La fòbia als segons contactes, en què la màscara sempre era més laxa, el feia sentir un ésser indigne. Fins que va conèixer la Sofia.

A la Sofia li agradava d'en Bekman que fos ell, que fos en Bekman, fos com fos. Aquesta devoció, en comptes d'instalar la flama de la relació en un confort contraproductiu, era el que en Bekman, potser sense saber-ho, percebia com a principal virtut de la Sofia. Ella l'estimava de manera incondicional i mai no li retrauria res. Interpretava com ningú les seves necessitats intel·lectuals, sensorials i anímiques. Però això no era en cap cas fruit de la submissió—en Bekman no hauria tolerat la companyia d'una dona submissa—, sinó d'una predisposició quasi genètica a esdevenir la dona de la seva vida.

Una nit van sopar al terrat d'un edifici del centre urbà. Des d'allà veien altres terrats, torres, cúpules, gratacels; la muntanya a la dreta, el mar a l'esquerra. Hauria pogut ser un sopar com qualsevol altre, però en Bekman semblava més nerviós que de costum. La Sofia, en fer un glop de cava, va descobrir l'anell al fons de la copa. De l'alegria, la copa va caure a terra.

La lluna de mel va transcórrer entre platges quilomètriques, aigües turquesa i llençols blanquíssims i rebregats. Van dedicar les dues setmanes a celebrar la casualitat del parc perifèric i l'ocurrència de la copa de cava. Una vegada i una altra sucumbien a la crida del llit, del terra, de la dutxa, de la sorra, del mar i fins del balcó. Mentre sopaven al restaurant de l'hotel, n'hi havia prou amb un petit gest

o una mirada massa atrevida perquè haguessin de córrer cap a l'habitació. Abans d'arribar-hi, en Bekman ja portava la camisa mig descordada i a la Sofia li queien els tirants del vestit.

Els parèntesis de calma, se'ls passaven estirats a la platja, contemplant-se en silenci o rient sense saber ben bé de què. Res no els agradava tant com recrear-se en la felicitat que els havia tocat viure i tornar-se a dir, per enèsima vegada, el que havien pensat l'un de l'altre el dia que s'havien conegut. «Per a mi va ser com una descàrrega elèctrica». «Jo ho vaig saber de seguida».

L'última nit, a l'hora de sopar, només van aguantar tres minuts a la cadira. Quan van tornar a prendre consciència de la realitat, feia estona que era de dia. Tocava fer les maletes.

Però ni el retorn a la normalitat ni les responsabilitats del matrimoni van aigualir el seu amor. Tenien clar, ara més que mai, que el sentit de l'existència es reduïa a estar junts. En plena apoteosi o enmig d'una conversa trivial, sentien que, alliberats de tota responsabilitat de recerca, ja no els tocava fer més que gaudir. I tot hauria estat meravellós i paradisiac i etern si no hagués estat per la Laura.